

μουσικάς θεωρίας τοῦ πρίγκηπος, ἀναγνωριζούσης δὲ αὐτῷ μόνον εὐάρεστον ἀρετὴν ἀοιδοῦ. 'Ο μουσικὸς οὗτος, ἐπὶ πολὺ διατέλεσας μακρὰν τῆς αὐλῆς τοῦ Ἐμίν, ἐνεφανίσθη ἐν αὐτῇ ἡμέραν τινά, καθ' ἣν παρεῖν αὐτόθι καὶ ὁ Ἰμπραχήν. «Πάτερ τοῦ Χασάν, ἐρωτᾷ αὐτὸν οὗτος, ἐμελοποιήσάς τι νεώτερον ἀπὸ τῆς τελευταίας συναντήσεως ἡμῶν; —Μάλιστα, πρίγκηψ, δύο ἄσματα». Ἐπὶ τῷ γενομένῃ δὲ αὐτῷ προσκλίσει ἀρχεται ὕδε (φαιδρὸν [allegro] βαρύτονον):

«Δύο ἔχω ἐν ἑμοὶ διάνοιχα φθεγγούμενας καρδίας. Η μὲν μοὶ λέγει: Ἀπόλαυσον τῶν θελγάτρων τῆς Λεϊλᾶ, λάβε ὅ τι ἡ πιότης αὐτῆς δοι χρονεῖ.

»Ἡ ἐτέρα δὲ παραίνει: Σύνεχε καὶ μετρίαζε τὸν ἔρωτά σου· μὴ δίπτε τὴν ζωὴν σου πρὸ τῶν ποδῶν τῆς περιψηφονούσθης σε.«

»Ο Ιμπραχήμ, άκοινων της δοφῆς ταύτης ἐκτελέσεως, ωχριδά,
δάκνει τὰ χείλη ὑπὸ ζηλοπυτίας, οὐδὲν δ' εὐρίσκων τὸ μεμπτὸν
ἐν τῷ ἄρματι, κατακρίνει τὰ ἔπτα. «Τῇ ἀλπθείᾳ, λέγει, ή ὡραία
σου Λειψᾶ θὰ ἥτο ἀπαλὴ ὡς ιάνθινον παχύνυφον». Τοῦ ἀοιδοῦ
σιωπῶντος ἐκ σεβαδμοῦ πρόδε τὴν θέσιν τοῦ οὔτω δυζμενῶς φί-
λοφρονούμενου αὐτόν, οἱ Ιμπραχήμ ἐπάγεται: «Ιδωμεν νῦν καὶ
τὸ δεύτερον μέλος». Οἱ Άλαβνάχ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἄδει τὰ
ἐπόμενα ἔπτα, γεγραμμένα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Χατέμ-Τηγῆ:

«Μάθε τοῦτο, ὦ Οὐμ-Μαλέκ, ὅτι ἂν δύο τινὰ μόνα κατεῖχον
» ἐν τῷ κάσμῳ, τὸ ἔτερον τούτων θὰ ἐτίθετο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ
» λένου μου.

»Ἄλλὰ καὶ μόνον ἐν πρᾶγμα ἀν ἐκεκεκτύμν, καὶ τοῦτο
»θ'. ἀνῆκε τῷ ὑπὸ τῆς σ्थέγης μου προστατευομένῳ».

» Ἡ ἐπιτυχία τοῦ δευτέρου ὄρματος ἐπέτεινε τὸ πεῖδμα τοῦ Ἰμπραχήν καὶ ἐνέπνευσεν αὐτῷ τὸνδε τὴν ὑβριστικὴν ἐγώτησιν: «Πάτερ τοῦ Χαδάν, ἀν εἰχες δύο γυναικας, θὰ διενέμεσθο ὥσαύτως αὐτας μετὰ τοῦ ξένου σου;» Ό 'Αλαβνάχ ἡγυθείασε καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ ἐνδομούχως οἱ τῆς σκνηῆς ταύτης μάρτυρες ἀπεδοκίμασαν ἐκεῖνον, ὃς ὑβριζεν, ὅτε ἀφειλε νὰ ἐπικροτισθῇ.

» Ἀν οὕτως ὀλίγην ἐπιείκειαν ἐπεδείκνυε πρὸς τοὺς μουσικούς, ὃν ἡ τέχνη ἐπεσκίαζεν αὐτόν, κατὰ μείζονα λόγον ὁ σκωπικὸς οἰστρος αὐτοῦ ἀπέβαινεν ἀνηλεῖς πρὸς τοὺς τεχνίτας τοῦ ἀσθενοῦς φύλου. Διαπρεπής τις ἐρασιτέχνης εἶχεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ ἀοιδόν, ὄνομαζούμεννν Διψάκ, κόρον χαριεστάτην, πεπροκισμέννν δὲ ὑπὸ φωνῆς γοντευτικῆς. Ἡ Διψάκ δὲν ἐθεωρεῖτο ως ἀπάνθρωπος, ἐδέχετο δὲ ἀδιακρίτως τὰ συγχαρητήρια τῶν θαυμαστῶν αὐτῆς. Τοῦτο ἥρκει, ὅπως ὀξύνῃ τὸ καυτήγιον τοῦ ἡγεμονίδου, ὡραίαν δέ τινα ἡμέραν ἐν πᾶσι τοῖς λυρικοῖς κύκλοις ὑπὸ διαφανές ἀνώνυμον ἐκυκλοφόρησε δατυρικὸν ὕσμα, ἀρχόμενον φύδε :

Ἐπάρατος γύναι, ή κρατοῦσα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· θὰ
ἔχῃς λοιπὸν πάντας τοὺς ἄνδρας ὡς ἐραστάς σου.

» Ή ιστορία ούδεν λέγει περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν, ἐξεδικάθη
ἡ ὥραία. Ισως ἀνέθετο τὸ ἔγον τῆς ἐκδικήσεως ἄλλῃ τινὶ αἰο-
δῷ, ὁνομαζουμένῃ Μπέδλ. Αὕτη εἶχε καταγοπεύσει τὴν αὐλὴν
τοῦ Ἐλ-Χαδῆ καὶ τοῦ Ἐμίν. Ἡ ὥραία ἀψυλὴν χρυσόχροος κόρην
μετὰ συμπαθητικῆς φωνῆς. Πεπροικισμένη ὑπὸ καταπλάκη-
τικῆς μνήμης, ἀπεμνημόνευεν, ώς λέγεται, τριακοντακισχίλια
ἄρματα, ἀποδιδομένου αὐτῇ καὶ τοῦ καταρτισμοῦ συλλογῆς,
περιλαμβανούσης διοδεκακισχίλια μέλη. Οἱ Ἰμπραχήμ εἶχε ζω-
ρθτατα συμπαθήσει αὐτῇ, εἴτα δὲ ψυχρανθεῖς ἀπερακρύνθη ἡμέ-
ραν τινὰ αὕτη ἔρχεται παρὰ τῷ ἡγεμονίδῃ, λαμβάνει κιθάραν καὶ
ἐπὶ μιᾶς μόνης κλίμακος καὶ ἐνὸς μόνου συθυμοῦ ἄρει ἐκατὸν
ἀνέκδοτα ἄρματα. Οἱ Ἰμπραχήμ ἔξεστη ὑπὸ θαυμασμοῦ ἐδρά-
ξατο πυρτειδῶς τοῦ παραπετάσματος, τοῦ χωρίζοντος αὐτὸν
ἀπὸ τῆς καλλιτέχνιδος, ἄλλῃ αὕτη εἶχεν ἔχαφανισθῇ. Ἐπὶ μικρὸν
ἀπετλάνυσε τοὺς ἔιχνευτὰς αὐτοῦ καὶ ἔματαιώσε τὰς ἐρεύνας
αὐτῶν, τότε δὲ μόνον ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν εὖνοιαν αὐτῆς, ὅτε
διεσκεδάσθη ἡ πεισμονή της καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδὲν ἔχει πλέον
νὰ φοβηταὶ ἐκ τῶν ιδιοτροπῶν αὐτοῦ».³³¹ — Η. ΙΙ. Δεξιῆς

ΗΡΟΔΟΤΟΣ

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(Συνέγεια· ἵδε ἀριθμὸν 20).

2

Περὶ τῶν περιηγήσεων τοῦ Ἡροδότου.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παντελῶς ἐλλείπουσιν ἀρχαῖαι εἰδήσεις· καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἱστορικός δὲν ἔχοργηι ήμιν παρεμπι- πτόντως πᾶσαν περὶ αὐτοῦ πληροφορίαν, οὐδεμίαν θὰ εἴχομεν ἀλληλον εἰδοντις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ παρου- σίαν καὶ ἐπίσκεψιν τῶν τόπων καὶ λαῶν, ἐνθα συνετελέσθη τὸ μέγα τῶν Μηδικῶν πολέμων δρᾶμα. Πᾶσαν τὴν ἀκμὴν τοῦ βίου καὶ τῶν σωματικῶν αὐτοῦ δυνάμεων ἀφίερωσεν ὁ Ἡρόδοτος εἰς ἀποδημίας πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἑξέτασιν μακρὰν καὶ πλησίον κε- μένων χωρῶν. Τὸ δὲ ἔξαγόμενον τῆς ἐρεύνης ταύτης ἀποτελεῖ τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, τὸ μετὰ πολλᾶς τῆς ἐπιμελείας καλλιεργηθέν, ἐφ' οὐ πύξανθο καὶ πύδοκιμπεν ως θαλερὸν δένδρον, ὅπερ ἱστο- ρικὸν κατέλιπεν ήμιν ἔργον, ως τὸν τελευταῖον καὶ ὀριζότατον καρπὸν τῆς ἴσοβιου ἐκείνης ἔργασίας. Ὁ κατὰ τὸ ἐνὸν ἀκριβέ- στερος προσδιογισμὸς τῶν χωρῶν, ἃς ἐπεσκέψθη ὁ ἱστορικός, καὶ τῆς τάξεως καὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπιχείρησε τὸ ἔργον τοῦτο, ἀποτελεῖ θέμα σπουδαῖον, οὐ νὲ λύσις πολλὰς διαφωτίζει σχέσεις ἐν ταῖς καθέκαστα· καὶ καθ' ὅλου τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ Ἡρόδο- του ἔργου.

Ανωφελής πάντως ἀποβαίνει καὶ ὅλως ματαία ἡ ἔξαρτισσις τοῦ ζητάματος πόθεν ὁ συγγραφεὺς ἐπορίσθη καὶ διέθηκε τὰ μέδα πρὸς τοιαύτην βεβαιώς πολυνδάπανον ἐπιχείρουσιν. ὃς καὶ ἄλλοι συνεδύασεν ἐμπορικὰ συμφέροντα πρὸς τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ νῦν ἐπιστεφθῆ καὶ ἴδῃ χώρας καὶ λαοὺς ἔνους καὶ μελετήσῃ τὴν ιστορίαν αὐτῶν. "Οτι ὁ ιστορικὸς ἢτο γάρος οἰκογενεῖας διακεκριμένης καὶ δὴ καὶ πλουσίας ὥστὴ ὑπάρχει περὶ τούτου ἐκ τῆς ἀρχαίωτος περισωθεῖσα ἡμῖν μαρτυρίᾳ, τὸ νὰ ὑποθέσωμεν ὅμως, ὅτι πρὸς ταῖς ἐμπορικαῖς αὐτοῦ ὑποθέσεις, χάριν τῶν ὑποίων περιγειτο ἔνεας καὶ ἀπωτάτας χώρας, ἀνέλαβε κατὰ δεύτερον λόγων καὶ τὴν ἔξετασιν τῆς ιστορικῆς τῶν χωρῶν τούτων ἀναπτύξεως, τὸ τοιοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀκόμη ἀντίτο, χάριν ὅμως τοῦ ὄντοματος αὐτοῦ τούτου τοῦ ιστορικοῦ ἔκαστος ὄφειλε ἐντόνως νάποκρούη, ἀποδεχόμενος ὅτι οὐχὶ συμφέροντα ἐμπορικά, ἀλλὰ καθαρὰ τοῦ εἰδέναι ἐπιθυμία ὑπέτρεψε καὶ ἀνεργοπίζε τὸν διάπυρον ζῆπλον τοῦ ἀνδρός, ἐπιχειρήσαντος τὰς μακραῖς ἐκείνας περιγγήσεις. Ἐξ αὐτοῦ δὲ τούτου τοῦ ιστορικοῦ μανθάνομεν ὅτι, ὑπὸ τοῦ πόθου ἀκριβῶς τοῦ εἰδέναι ἐλαυνόμενος, ἐπλευσε καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ἐν Φοινίκῃ πόλεως Τύρου, οὐχὶ βεβαιώς χάριν ὑποθέσεων κερδοσκοπικῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ὅπως ἐκ τοῦ πλανσίου πληροφορηθῇ καὶ ἔξετάσῃ τὴν ἡλικίαν τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχοντος ἰεροῦ Ἡρακλέους.² Ἡ αὐτὴ ὥδαυτῷς ἐπιθυμία ἡκοιθεμένης τῶν ποαγμάτων γνώσεως παράδομησεν αὐτόν, ὥστε νὰ περιφρονήσῃ τούς κινδύνους καὶ ἀπέλθῃ εἰς Ἀραδίαν, ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ, τῷ κατὰ τὴν Βουτοῦν³ πόλιν, ὅπως ἔξετάσῃ ἄλλοι ἔχονται ὑποστάδεως ἡ μυθώδης φήμη περὶ ὑπάρχεως αὐτοῦ πτερωτῶν ὄφεων.⁴ Ἔτι ὅμως ἀννοδιμώτερα ἀποβαίνει ἡ ἔξετασις καὶ ἀκριβῆς ἐκτίμησις τῶν περιστάσεων, ὥφ' ἣς ἀνέλαβε τὰς ἀποδημίας αὐτοῦ, ὁ Ἡρόδοτος. Διότι δὲ ἀποδημῶν τὸ πάλαι ἀπήντα πολλῷ σπουδαιότερα προσκόμματα ἢ ὅδα οἱ σύμμεροι ὁδοιποροῦντες. Ὁφειλε δὲ πρὸς παντὸς νάντιπαλαίδη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρός τε ἄλλας πολλὰς δυσχερεῖας καὶ πρὸς τὴν ἄγνοιαν τῶν γλωσσῶν τῶν λαλουμένων ἐντὸς τῶν χωρῶν, ἐνθα γίνεται ἡ ἐπισκεψίς καὶ ἔστενα. Καὶ ναὶ μὲν παρεισάγει ὁ ιστο-

4) H. Steins Herodotos: Finl, St. 42: x̄ ἔργον διαβάσεις (1)
2) H. 42: x̄ ἔργον διαβάσεις (2) π 218-308 x̄ δέξτ.

3) Διασταλέα ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τῆς ἐνταφίας Δελταρέων Νεάρχου ὁ μώνυμος ἐν Η. 63 ἀναγερούμενης.

4) II, 75.

2000

ρικός ἐνιαχοῦ τοῦ ἔργου αὐτοῦ παραποίεις τινάς περὶ ξένων γλωσσῶν καὶ ἔξηγει λέξεις τινάς²⁾ αὐτῶν καὶ ὀλοκλήρους φοάσεις, ταῦτα δύος πάντα εἰνὲ μεμονωμένοι καρποὶ μακρῶν ἀποδημῶν. ἄνευ περιτέρας ἀκριβοῦς γνῶσεως τῶν γλωσσῶν περισυλλεγέντες. Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ ἄλλαι πληροφορίαι, δι' ἔργυνέων ληφθεῖσαι καὶ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Ἡροδότου ἀναφερόμεναι, οὐαὶ οὐέν II, 125 περὶ πιναριδῶν, χρῆσοντι μεγάλης προσδοκῆς καὶ μελέτης. Φυντασθήτω δέ τις ὑπόστη ἀφοβίαν καὶ ἐπιτηδειότητα ὥφειλε νάναπτύῃ τὸ πάλαι ὁ εἰςδύων εἰς χώρας, ὃν οἱ κάτοικοι οὐδεμίαν σχέσιν ἐμπορικὴν ἢ φιλικὴν εἶχον μετὰ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Καὶ δύος πάντας τούτους τοὺς δικούλους ὑδρυνθήσοντο ὁ Ἡρόδοτος εὐτύχως νὰ παρακάμψῃ χάρις εἰς τὰς προσωπικὰς καὶ λοιπάς, ἃς εἶχε καλλιεργήσει. σχέσεις. Η πατρίς αὐτοῦ, ἡ τις, ὑποιωτικήν καὶ ἡ πειρωτικήν ἄμα κατέχουσα θέσιν, συνήνου πολλὰ τὰ ἐκ τῆς συναφείας αὐτῆς μετὰ τῆς μεγάλης ὑπείρου προκύπτοντα πλεονεκτήματα, ὑφάσματα, ὡς πόλις ὑποτελής εἰς τὸν μέγαν Βασιλέα καὶ ἔχορηγει τῷ Ἡρόδοτῷ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας περιοδείας ἀνὰ τὸ ἄχανές Περσικὸν κράτος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ιστορικὸς ὡς "Ἐλλην καὶ ως γεννηθεῖς εἰς τὰ εὐπροσιτώτατα, ἐκεῖνα παραίλια ὑδύνατο νὰ περιέλθῃ ἀκινδύνως καὶ ἀδαπάνως πάσας ἐκείνας τὰς θαλάσσας, τὰ παραίλια καὶ τὰς γύνσους, ἃς ἐπλευσανταὶ πόδη καὶ ἐπεσκέψθησαν πρὸ αὐτοῦ οἱ συμπατριῶται του. "Ἐνταίνω πρὸ τοῦ Ἡροδότου πότε ἤγαν παρατόλμον πολύγα τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἴδιωτης νὰ εἰσχωρήσῃ μόνος εἰς τοὺς λαοὺς τῆς ἀσιατικῆς ὑπείρου καὶ διὰ τὴν ἐλλειψίαν ὅδων, καὶ πρὸ πάντων διότι οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀσφάλεια διὰ τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸ κράτος ἐκεῖνο ξένους. Ἐν τῇ Κάτῳ Αἰγύπτῳ, τοῖς περὶ τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου μέρεσιν, εἶχον ιδρύσει οἱ "Ἐλληνες ἀπὸ τῶν χρόνων πότε τοῦ Ψαμπούχου" ἀποικίας προνομούχους, αἵτινες ἀπέλαυνον μεγάλης προστασίας καὶ περιποίησεως ἀπὸ μέρους τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων. Καὶ δύος οἱ φιλοθεάπονες μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τούτων, ὅπως μεταβόσιν εἰς τὴν Ἀνώ Αἰγυπτον καὶ ἐπισκεψθῶσι τὰ βαυμασμοῦ ἄξια γνωμεῖα αὐτῆς, δὲν ἐπεχείρουν τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐν παντὶ καιρῷ, ἀλλὰ ὥφειλον ἐκ φύσου νάναμείνωσιν εὐκαιριαν τινά, οὐαὶ οὐέπι Αἴγυπτον ἐκεῖτοτεία Καμβύσου τοῦ υιοῦ τοῦ Κύρου.³⁾ Ἀπὸ τοῦ Δρεσείου δύος καὶ ἐντεῦθεν ἀπαδαι αἱ χῆραι τοῦ Περσικοῦ κράτους, ἀπὸ τῶν παραίλιων μέχρι τῶν ὁχθῶν τοῦ Ἰνδοῦ, πρὸς δὲ καὶ οἱ Αἴγυπτος αὐτῆς, συνεδέθησαν διὰ στρατιωτικῶν ὅδων, ἐν καλῇ διατροφούμενων καταστάσει, ἀς ἐξησφάλιζον βασιλικαὶ φυλακαὶ, κατὰ διαστήματα μιᾶς ἡμέρας ιδιοτέραν. Οὕτω κατὰ μῆκος τῆς ὕδου, τῆς ὑγρότητος ἀπὸ τῆς Ἐφέσου εἰς Σάρδεις καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σούσα, τὸ κέντρον τοῦ βασιλείου, πορεύμενος ὁ περιηγητὸς ἀπίντα καθ' ὑμερήσια διαστήματα βασιλικούς σταθμούς καὶ καταλύσεις ἐν χώρᾳ. ἡ τις καὶ κατόκημένην πᾶσα πότη καὶ ἀσφαλίει. Οἱ δὲ ὑπάκουοι τοῦ μεγάλου Βασιλέως πανταχοῦ ἀπέλαυνον προστασίας καὶ ἀληθοῦς ὑποστηρίξεως, ἀνευ οὐδενὸς καθ' ὅδον καλέμπτος ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν. "Ἡ καθ' ὅδον λοιπὸν καὶ τῇ καταλύματα ἀσφάλεια αὐτὴ ἐθεράπευε τὸν σπουδαιοτάτην ἀνάγκην τῶν ἐπιδιδομένων εἰς ἔρευναν καὶ ἐξετασίν τῶν χωρῶν τοῦ Περσικοῦ κράτους. Ἐντεῦθεν δὲ ἐξηγεῖται διατὶ ὁ Ἡρόδοτος περιώριθε τὰς ἀποδημίας αὐτοῦ μέχρι τῶν ἀπωτάτων γύρων ὅριων τοῦ κράτους τούτου, ἀποσχὼν νὰ προχωρήσῃ πέραν τῶν ὅριων τούτων εἰς ἄλλας χώρας, διότι ἐλειπει πᾶσα ἀσφάλεια ὑφέσθη δὲ μόνον εἰς ἀπλῶν ἐξ ἀκοῆς ἀναγραφήν ὅσων περὶ τῶν χωρῶν τούτων ἔμαθε. Τὸ εἰς τὸν μεσημβρινὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ Νείλου καὶ τὰς πηγὰς αὐτοῦ ἀναγόμενον ζήτημα ἐνδιέφερεν εἰς ὑψηλόν ταῦθιμόν τὸν ιστορικόν. "Οσα δὲ ὁ ἐν τῇ πόλει Σαΐτη γραμ-

ματεύει μυθωδῶς ἀφηγεῖται αὐτῷ δὲν ικανοποιοῦσι τὸν περιεργίαν τοῦ ιστορικοῦ, φλεγομένου ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἐξακούσσας τὴν ἀληθειαν· διὸ ἐξεγεῖται παρ' αὐτῷ διὰ τῶν διηγήσων τοῦ γοαματέως ἔτι μᾶλλον τὸ τῆς περιεργίας αἰσθητόν διῆτως, ὃστε ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς πόλεως Ἐλεφαντίνης, ὅπως ἐξ αὐτοψίας κρίνῃ περὶ τῶν πραγμάτων⁴⁾. Πέραν δύος τοῦ σημείου τούτου δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ, ίδως διότι ἐν τῇ πόλει ταύτη πότε ὁ ἀπώτατος σταθμός τοῦ Περσικοῦ κράτους.

Λαμβανομένων ὑπ' ὅψει τὸν προειρημένων, προσδιορίζεται ἀκριβῶς πως ὁ χρόνος καὶ η τάξις, καθ' ὃν ἐπεχείρησεν ὁ Ἡρόδοτος τὰς δύο σπουδαιοτέρας αὐτοῦ ἐν Ἀσίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ περιηργήσεις. Εἰδομεν δὲ ἀνωτέρω διὰ η ἀρχὴν τῆς εἰς τὴν ἑξουσίαν ἀνόδου τοῦ τυράννου Λυγδάμιδος ἐν Ἀλικαρνασσῷ τίθεται πρὸ τοῦ 455 π. Χ., οὐδὲ ἐξ αὐτῆς πτῶσις, τῇ συνεργίᾳ τοῦ Ἡροδότου καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ ἐπιτευχθεῖσα περὶ τὸ 449 καὶ η εἰς Θουρίους μετανάστασις τοῦ ιστορικοῦ τῷ 444 π. Χ. Καὶ αὐταὶ μέν, ιδίᾳ δὲ αἱ δύο τελευταῖαι, εἴναι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα βέβαιαι χρονολογίαι περὶ δύο σχέσεων τοῦ βίου τοῦ Ἡροδότου, πότε δύος ἐπεχείρησεν οὐτος τὰς εἰς Ἀσίαν καὶ Αἰγύπτον ἀποδημίας αὐτοῦ; Ἐκτὸς κεῖται πάσης ἀμφιβολίας διὰ μετὰ τὸ 444 δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν τὸν χρόνον τῶν δοσιποριῶν τούτων, διότι μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ Ἡρόδοτος ὑσχολήν ἐν Θουρίοις εἰς ἐπιστημονικήν ἐπεξεργασίαν καὶ κατάταξιν τῆς ὑδρυνθῆσας περιουσιαλλεγείσης ὑπὸ τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀλλ' οὔτε μετὰ τὸ 449, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ 444, δυνάμεθα νὰ δοισθωμεν τὸν χρόνον τούτον, διότι μετὰ τὸ ἔτος 449 ἀποβαλεῖ ὁ Ἡρόδοτος ἐχθρὸς τοῦ μεγάλου Βασιλέως διὰ τῆς ὑπὸ αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσης ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ ἐξεσεως τοῦ Λυγδάμιδος. Καὶ πῶς δύναται τὶς νάποδεχθῆ διὰ τοῦ πιθανὸν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, διότις ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Λυγδάμιδος, δύντος ἡγεμόνος ὑπηκόου τοῦ μονάρχου τῶν Περσῶν, προσέβαλεν αὐτὸν τοῦτον τὸν μονάρχην καὶ ἀπίλλαξε πόλιν Ἐλινίδα, τὸν Ἀλικαρνασσόν, ἀπὸ τῆς Περσικῆς κυριαρχίας, νὰ τολμήσῃ μεθ' ὅλα ταῦτα, ἀνευ ἀδείας τῶν ἐχθριῶν διῆπον πρὸς αὐτὸν διακειμένων ὑχῶν, νὰ περιέλθῃ καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τῶν χώρων τοῦ βασιλέως τούτου; Δύσκολον βεβαίως τὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίθανον τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον καὶ δὲν ἀντιμάχεται πρὸς τὴν ἀληθειαν τὸ νὰ ὑποθέσωμεν διὰ η ἀπειλητικὴ γειτονία τῶν Περσῶν ἀφ' ἐνός καὶ ὁ φάρος ἀφ' ἐτέρου περὶ νέας μεταβολῆς τῶν πραγμάτων Ἀλικαρνασσοῦ μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἔξωσιν τοῦ τυράννου ἐπειδαν μετ' ἀλλῶν λόγων τὸν ιστορικὸν νὰ καταλίπῃ εἰς τὸ διπλεκές τὸν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ πατρίδα αὐτοῦ καὶ ἀπέλθῃ εἰς Θουρίους ἐν τῇ Κάτῳ Ἰταλίᾳ. Συμφώνως δοπὸν πρὸς τὰ εἰοημένα δυνάμεθα μετὰ βεβαίωτος τὸν ἀποθέσωμεν, διὰ τοῦ Ἡροδότους πρὸς τὸν 449 ἐπεχείρησε τὰς εἰπὶ τῶν χωρῶν τοῦ Περσικοῦ κράτους αὐτοῦ, ιδίᾳ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀσίᾳ (Μηδείᾳ, Ασσυρίᾳ καὶ Περσίᾳ).

Τὴν Ἀσσυρίαν, Μηδίαν καὶ Περσίαν ἐπεσκέψθη ὁ Ἡρόδοτος πρὸ τῆς Αἰγύπτου, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐξ ιδίας αὐτοῦ μαρτυρίας. Ὁ ιστορικὸς δηλ. οὔτος, δύμαλῶν περὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ λίμνης τοῦ βασιλέως Μοιρίους καὶ πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν περιοίκων, διὰ η ἀντιμάχηται πρὸς τὴν ἀληθειαν τὸ νὰ ποθέσωμεν διὰ η ἀπειλητικὴ γειτονία τῶν Περσῶν ἀφ' ἐνός καὶ ὁ φάρος ἀφ' ἐτέρου περὶ νέας μεταβολῆς τῶν πραγμάτων Ἀλικαρνασσοῦ μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἔξωσιν τοῦ τυράννου ἐπειδαν μετ' ἀλλῶν λόγων τὸν ιστορικὸν νὰ καταλίπῃ εἰς τὸ διπλεκές τὸν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ πατρίδα αὐτοῦ καὶ ἀπέλθῃ εἰς Θουρίους ἐν τῇ Κάτῳ Ἰταλίᾳ. Συμφώνως δοπὸν πρὸς τὰ εἰοημένα δυνάμεθα μετὰ βεβαίωτος τὸν ἀποθέσωμεν, διὰ τοῦ Ηροδότους πρὸς τὸν 449 ἐπεχείρησε τὰς εἰπὶ τῶν χωρῶν τοῦ Περσικοῦ κράτους αὐτοῦ, ιδίᾳ δὲ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Περσίᾳ.

—
1) Πρᾶλ. I, 57, 139, 172. II, 105. IV, 117. ^{τοῦ τυράννου τοῦ Λυγδάμιδος}
2) Πρᾶλ. I, 105, 110, 192. II, 2, 30, 46, 69, 77, 79, 94, 96, 98, 112, 143. IV, 27, 59, 67, 110, 155, 192. V, 9, VI, 119. VIII, 85, 98. IX, 110,
3) Πρᾶλ. I, 187. II, 106, 125, 136, 141. III, 88.
4) Βασιλεύσαντος κατὰ Κούρτιον ὑπὲρ τὴν θυσίαν ἐκκονταετηρίδα (666—612 π. Χ.). "Ιδ. Griechische Geschichtē: Ιτλ. I, σ. 444. πρᾶλ. καὶ σ. 680 σημ. 183.
5) Ἡρόδ. III, 139.
6) Ἡρόδ. V, 52.

1) Ἡρόδ. II, 28.—Περὶ τῆς θεσεως τῆς προκειμένης πόλεως Σαΐδος
ιδε E. Curtius: Griech. Geschichtē: Ιτλ. I, σ. 413. «... Saïs am westlichsten der Nilarme, der damals auch grösseren Seeschiffen zugänglich war».
2) Ἡρόδ. II, 29.
3) H. Stein: Herodotus: Finl. σ. 14.
4) II, 150.
5) «ἡδει γέρ λόγῳ» Ἡρόδ. II, 150.

σεως «λόγῳ» δὲν ὑπονοεῖ ὁ ιστορικὸς ἄλλον τινὰ συγγραφέα, ἐξ οὐ παρέλαβε τὴν προκειμένην εἰδοπίν, ἀλλ᾽ ἀναφέρεται εἰς ιδιαιτέραν αὐτοῦ πραγματείαν περὶ τῶν Ἀσσυριακῶν πραγμάτων, πῆτις ἐπιγράφεται «Ἀσσυριοὶ λόγοι» καὶ περὶ οὓς κατωτέρω (ΙΣΤ.) γενίδεται ὁ προσδίκων λόγος.

Τὴν Αἴγυπτον ἐπεισέκρηθεν ὁ Ἡρόδοτος, δὲ διετέλει ἡ χώρα αὕτη ἐν πλήρει ὑπὸ τοὺς Πέρσας ὑποταγῇ¹. Ἐν δὲ τῷ περιώτῃ παρὰ τὴν πόλιν Πάπορην γενομένης μάχης, καθ' ἣν ὁ λίβυς ἀποστάτης Ἰγαρος κατέβαλε τὸν ὑπὸ τὸν Ἀχαιμένην Περσικὸν στρατόν, ἥδυνθι ὁ Ἡρόδοτος νὰ δοκιμάσῃ καὶ πεισθῇ περὶ τῆς σικληρότητος τῶν κρανίων τῶν Αἰγυπτίων καὶ Περσῶν νεκρῶν, ὃν τὰ ὅστα ἔκειντο κεχωριμένα ὑπὲρ τὴν γῆν. Διηγήθησαν δ' αὐτῷ καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν τὰ κρανία τῶν Αἰγυπτίων ἥσαν πολλῷ σικληρότερα ἢ τὰ τῶν Περσῶν². Γνωστὸν δ' ἐκ τῆς ιστορίας ὅτι η ἀποστασία αὐτὴ τοῦ Ἰνάρου, ἣν διὰ στόλου ὑπεστρόιξαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, διήρκεσεν ἐξ ὅλα ἕτη, ἀπὸ τοῦ 460 μέχρι τοῦ 455 π. Χ. καὶ μόλις καὶ μετ' ἐπανειλημμένας προσπαθείας ἥδυνθισαν οἱ Πέρσαι νὰ ὑπαγάγωσιν αὗτις τοὺς ἀποστάτας ὃποι τὴν ἔξουσίαν αὔτῶν. Καὶ ἀφοῦ καθηδύχασαν τὰ πράγματα, τότε βεβαίως ἥδυνθι ὁ Ἡρόδοτος νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ περιόδιον ἔκεινο τῆς μάχης, ὅπου εἰδεν ἀγακείμενα τὰ ὅστα τῶν ἀμφοτέρων ἐν τῷ ἀγώνι πεσόντων. «Ωςτε συμπίπτει βεβαίως ἢ εἰς Αἴγυπτον ἀποδημία τοῦ Ἡρόδοτου μεταξύ τοῦ 454 καὶ 449 π. Χ.³

Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶχεν ἥδη ὁ ιστορικὸς ἐπισκεφθῆναι τὰ μεδογαιάτερα τῆς ἀσιατικῆς ἡπειρου, Ποίαν ὅδὸν ἐπὶ τούτῳ ἥκολούθησε δύσκολον ἀποβαίνει νὰ ἔξαριθμηθῇ. Τίσως μικρούθησε κυρίως τὴν μεγάλην ἔκεινην στρατιωτικὴν ὁδὸν, τὴν ἐξ Ἐφέσου εἰς Σάρδεις καὶ Σοῦδα ἀγούσαν, ἵς τὴν διεύθυνσιν καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῆς σταθμούς μετ' ἀκριβείας καὶ ἐξ ιδίας ἀντιλιπέσεως περιγράφει ὁ Ἡρόδοτος⁴, κωρίς ἐν τούτοις νὰ μνημονεύσῃ ἄλλας λεπτομερείας, δυναμένας νὰ πειδώσῃ περὶ τοῦ ἐξ αὐτοψίας τρόπου τῆς ἔξετάσεως τῆς περιγράφουμένης ὁδοῦ, ἐνῷ ἄλλη τις εἰδοπίσις περὶ τῶν διατρεχόντων τὴν ὅδον ταύτην ἀγγέλων, ἣν ὁ αὐτὸς ἀναφέρει, φαίνεται μὴ πιγάζουσα ἐξ ιδίας τοῦ πράγματος πειρίας. «Οτι ὁ Ἡρόδοτος προΐλλασε μέχρι Σούδων ὅνυματα μὲν νὰ ἔξαριθῇ ἐξ ὅσων ἀφηγεῖται περὶ Ἰνδικῶν τινῶν μυρμηκῶν, μικροτέρων μὲν κυνῶν κατὰ τὸ μέγεθος μεγαλειτέρων δ' ἀλιωπέκων, οὓς εἶχε πιθανῶς καὶ ὁ τῆς Περσίας βασιλεὺς εἰς Σοῦδα ἐντὸς θρηιοφείου τινός, ἀλλ' ἐκ τῆς λεπτομερείας ταύτης δὲν ἔξαγεται μεταξὺ βεβαιότητος ὅτι εἰδεν ὁ ιστορικὸς τοὺς μύρμηκας τούτους εἰς Σοῦδαν. Εἰς Ἀρδέρικηα δύμας, πέντε περίπου μῆλα μακράν τῶν Σούδων, μετέβη αὐτοπροσδώπως ὁ ιστορικός, ἐνθα ἐπεισέκρηθεν τοὺς δύμενες αὐτῷ Ἐρετριεῖς, τοὺς ἐξανδραπούσθεντας ἄλλοτε ποτὲ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Δαρείου καὶ πεμφθέντας πρὸς αὐτὸν ὡς μόνα λάφυρα τοῦ πολέμου, ὃν κατὰ τῶν Ἑλληνῶν πηγειρεν οὕτος. Τοὺς Ἐρετριεῖς τούτους κατώκισεν ὁ Δαρεῖος ἐν τῇ Κιστίᾳ λεγομένῃ χώρᾳ καὶ εἰς τὸν σταθμὸν Ἀρδέρικηα. Ὁπου μετὰ μίαν περίπου γενεὰν εῦρεν αὐτοὺς ὁ Ἡρόδοτος, διὸ καὶ ἐγκαριέτισαν Ἑλληνιστί, διὸ καὶ ἐκπλήσσεται οὕτος, ὅτι διετήρουσαν οἱ Ἑλληνες οὕτοι τὸν μυτρικὸν αὐτῶν γλώσσαν. Περιγράφει δὲ καὶ τὸ φέρα ἔκεινο, ἐξ οὗ προσδιορίζει τὸν ἀπόστασιν τοῦ σταθμοῦ Ἀρδέρικηαν. εἰς 40 σταδίους καὶ ὑπερ παρεῖχε τριπλάς ὕλας, ἀσφαλτὸν, ὕλας καὶ ἔλαιον, κατὰ τρόπον ἀπαιτοῦντα ίδιαν τοῦ πράγματος παρατηνόν.

Ωδαύτως ὁ Ἡρόδοτος ἐπιμελῶς ἔξητασε καὶ ἀκριβῶς περιέχαψε⁵ τὴν θέσιν, τὰ τείχη καὶ τὴν ιστορίαν τῆς πόλεως Βανδλῶνος, τὴν φύσιν καὶ τὰ προϊόντα τῆς περιήξ γονίμου χώρας καὶ τὰ ἥπη ταῖς θείαις ὡς καὶ τὴν θρησκείαν τῶν κατόδικων αὐτῆς. Πρὸ δὲ πάντων περὶ δύο διοικήσαντων τὴν περὶ τὴν Βά-

νδλῶνα σατοραπείαν, τοῦ Μεγαπάνου⁶ καὶ τοῦ Τοτανταίχμου⁷, ποιεῖται τὸν λόγον ὁ Ἡρόδοτος κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὡδανεὶ οὕτοι ἥσαν αὐτόθι παρόντες, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ πρῶτον ἥδη πιθανῶς ἀφίκετο ἐκεῖσε διότικός. «Οπως δὲ τὸ ἀπώτατον, ὁ ἐπεισέκρηθεν πρὸς μεσημβρίαν τε καὶ ἀνατολὰς ἥσαν τὰ Ἀρδέρικηα, οὕτω τὰ Ἀγβάτανα ἀπετέλουν τὸ ἔσχατον πρὸς τὰ βορειοανατολικῶτα τῆς πορείας του τέρμα. Καὶ ἐνταῦθα περιγράφει ὡς αὐτόπτης μάρτυς τὸ εἶδος τῆς οἰκοδομῆς τῶν τειχῶν καὶ τὸ χρᾶμα τῶν ἐπάλξεων ἐνὸς ἐκάστου τῶν 7 τειχῶν καὶ δὴ τοῦ τελευταίου, ἔνθα ὑπῆρχον τὰ βασίλεια καὶ οἱ θισαροὶ καὶ ὑπερ περιέθεεν ιδίως τινὰ ἀκρόπολιν, ης τὴν περιοχὴν παραβάλλει πρὸς τὴν τῆς ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν⁸. Βεβαίως δὲν παρέλιπε μὲν νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ θαυμάσια ἐρείπια τῆς πόλεως Νινευής, οὐ μακρὰν τῆς εἰς Σοῦδα ἀγούσης ὁδοῦ κείμενα, τὸ ἀποτέλεσμα δύμως τῆς ἐπισκέψεως ταύτης περιέλαβεν ἐν τοῖς «Ἀσσυριοὶ λόγοις» αὐτοῦ, οἵτινες δύμως ἀπώλοντο δυστυχῶς. Εάν δὲ κατὰ τὴν περιοδείαν ταύτην ἀκριβέστερον ἥρεύνησε καὶ τὰς ἐν τῷ Μικρῷ Ἀσίᾳ χώρας, ἀγνωστὸν διατελεῖ. Περὶ τῶν ἐκεῖθεν τοῦ Ἀλιος ποταμοῦ ἀπλουμένων χωρῶν τοσούτῳ μόνον ἔξητασε καὶ ἔμαθεν, ὥσφετο δυνατὸν νὰ πράξῃ τοῦτο παροδικῶς πορευόμενος τὴν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ τούτου μεγάλην στρατιωτικὴν ὁδὸν· ἐνῷ τὴν ἐντεῦθεν τοῦ εἰρημένου ποταμοῦ Μικρασίαν γινώδει τοπλῆ φράση τοῦ Αἰγυπτίου πολλῷ μέτωφ ακριβέστερον. Καὶ ναὶ μὲν ἐλάχιστα πως καὶ ἐλλιπτὴ φαίνονται ὄσα ἀναφέρει περὶ τῶν «κατωτῆς Ἀσίας» μερῶν, ἀτίνα, ἀποτεμνόμενα ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ «Ἀλιος, ἐκτείνονται ἀπὸ τῆς ἀντικρού τῆς Κύπρου θαλάσσης μέχρι τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐπὶ μῆκους ὁδοῦ πέντε ἡμερῶν⁹ καὶ ἀποτελοῦσι τὸν αὐχέναν τῆς χώρας ὅλης, τὰ περὶ Καρίας δύμως, Λυδίας καὶ Μυσίας εἰομένα, ὡς καὶ τὰ περὶ τῶν βορείων καὶ μεσημβρινῶν χωρῶν τῶν μέχρι τοῦ Αἰγαίου κατατείνουσῶν, εἰδίνεις ἐξ αὐτοψίας τοῦ ιστορικοῦ ἐξηκούσιων μέναν.

Ἐτι τὸν ἀκριβέστερον προσδιορίζεται η εἰς Αἴγυπτον ἀποδημία τοῦ ιστορικοῦ. Έκ Κανάβου, τοῦ σπουδαιοτέρου λιμένος, τοῦ εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, ὅπου ἐπεισέκρηθεν τοῦ τοῦ Ηρακλέους, ἀναπλεύσας τὸν Κανωβικὸν τοῦ Νείλου βορείων, ἀφίκετο εἰς Ναύκρατιν¹⁰, ὅπου εὗρεν ἐγκατεσπιμένους «Ἐλληνας». Εκεῖθεν ἀπίλθεν εἰς ἐπισκεψιν τῆς Σάοις, ἔδρας τῶν τελευταίων βασιλέων τῆς θαυμανῆς δυναστείας, ἔνθα οὕτω στενῶς συνεδέθη μετὰ τῶν ιερέων, ὃστε ἐμυνθι ὑπὸ τούτων τὰ μυστήρια τοῦ Οσιρίδος¹¹. Ὁδαύτως ἐπεισέκρηθεν καὶ τὴν πόλιν Βουτώ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ περιβότον κορπίσιον τῆς Αποτούει, ἐτὶ δὲ καὶ τὴν παρὰ τὸ ιερὸν τοῦτο κειμένην θαυμασιωτάτην νῦνδον, τὴν καλουμένην «Χέμυν»¹². Επίσης μετέβη καὶ εἰς τὴν πόλιν Βούσιρην, ἔνθα παρευρέθη εἰς τὴν πένθιμον τοῦ Οσιρίδος ἥρετην, ὥστε περιγράφει δεπτομερῶς¹³. Πᾶσαι δ' αὐταὶ αἱ πόλεις ἀπὸ τῆς Ναυκράτεως καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ πολλῶν διωρύχων τοῦ Νείλου κείμεναι δυσμικῶς καὶ πρὸς τὰ μεσογαιάτερα τοῦ Δέλτα, ἥσαν λίαν εὔπρόσδιτοι. Τὸν δὲ εἰς τὴν μέσην καὶ ἄνω Αἴγυπτον ἀποδημίαν ἐπεχειρίσθεν ἐν καιρῷ τῆς γνωστῆς περιοδικῆς τοῦ Νείλου πλημμύρων, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τῆς περιγραφῆς, ἥσαν ποιεῖται περὶ τοῦ ἀπὸ Ναυκράτεως μέχρι Μέμφιδος¹⁴ πλοῦ, ὃν ἐπεχειρίσθε πορ-

1) VII. 92.

2) I. 192.

3) I. 98.

4) Ἡροd. I. 72.

5) Ο αὐγὴν οὗτος ἔχει μῆκος 75 σημερινῶν μιλίων γεωγραφικῶν (Ἡροd. ὑπὸ Abicht I, σ. 108, σημ. 8.), διὸ ἐ Πλάνης; Histor. Natur. VI, 7 προσδιορίζει εἰς 25 γεωμανικὰ μῆλα.

6) I. 57, 93, II. 10, IV. 14, VII. 26 ἐφεξῆς καὶ ἀλλαζόσ.

7) II. 113.

8) II. 97.

9) II. 178.

10) II. 169 ἐξ προθ. II. 28, 62, 130 ἐξ 175 ἐφεξῆς καὶ II. 11.

11) II. 83, 152, 155.

12) II. 156.

13) II. 61. προθ. 40.

14) Μέμφις π. ἐπὶ τῆς δεξιῆς τοῦ Νείλου ὅθης κατὰ τὴν ιερογλυφικὴν τῷ Αἴγυπτιων γλώσσαν ἐκάλειτο Menoīre, ητοι «Διαμονὴ τῶν γλωσσῶν.» προθ. K. Abicht: Herod. II, σ. 80, σημ. 15 καὶ H. Stein: Herod. II, σ. 5. 29.

Μεμνθείς ούχι κατά τὰ γεῖθρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ πεδίου καὶ πάρ' αὐτὰς τὰς πυραμίδας, ώς αὐτὸς ὁ ἴστορικὸς διαρρήντων τοῦτο λέγει. Τὰ μνημεῖα τῆς πόλεως ταῦτις, ἵς τὴν θεμελίωσιν οἱ ἐπιχώριοι μύθοι ἀνάγουσιν εἰς τὸν πρῶτον βασιλέα τῶν Φαραώ Μῆνα², ἐπιμελῶς ἐμελέτησεν, ἀδχοληθεὶς ἡμα ταῦθα εἰς περισυλλογὴν πάσσος εἰδίσεως, ἀναγομένης εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς Αιγύπτου ἴστορίαν, ἵν εξηκούθωσε διὰ τῶν αὐτόθι ιερέων καὶ περιηγητῶν. Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν πυραμίδων, ὅπου ὁ ἐρυμνεὺς αὐτοῦ ἀνέγνω τὰς ἐπιγραφάς³, ἐμελέτησε μετὰ προσδοχῆς τὸν τρόπον τῆς οἰκοδομῆς τῶν πυραμίδων, ὃν μάλιστα ἐμέτρησε μίαν, τὴν τοῦ Χεφρονίου⁴. Ἀκολουθῶν περατέως τῷ τοῦ ποταμοῦ ρεύματι ἔξεπλάγη ἐπὶ τοῖς ἰσχυροτάτοις προσχώμασιν, ἀτινα κατέστεφον τὰ ὑδατα τοῦ ποταμοῦ περὶ τὸ μέδον τῆς πεδιάδος⁵. Ὡσαύτως ἐν καιρῷ ἐπιγενομένης πλημύρας ἐπεισέθη ὁ Ἡρόδοτος καὶ τὴν γονιμωτάτην κοιλάδα τῆς λίμνης Μοίριδος⁶ καὶ μετ' ἀπειργάπτου ἐκπλήξεως περιῆλθε τὸ θαυμάσιον τοῦ λαβυρίνθου οἰκοδόμημα, ὅπερ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν θεωρεῖ ἀνώτερον τῶν πυραμίδων, περὶ δὲ φρονεῖ, ὅτι ἐκάστη κωριστᾶ ἰδιοφαγίζει πρός δλα τὰ πάρ'. Ἐλληνσιν οἰκοδομητικά ἔργα. Ούχι μικράν ἐντύπωσιν καὶ θαυμασιὸν προσυξένησαν αὐτῷ καὶ τὰ ἐν Θήβαις τῆς Αιγύπτου ἔργα τέχνης, οἷον ναοί, ἀνάκτορα βασιλικά, τάφοι, κολοσσοί καὶ οβελίσκοι ἀλλὰ περὶ τούτων οὐδένα ποιεῖται λόγον, εἴτε διότι ταῦτα τε καὶ τὴν πόλιν ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ εἶχον περιγράψει, εἴτε διότι τὴν περιγραφὴν αὐτῶν παρελίπεν ἐνταῦθα, ἐπιψήλαχθεὶς νὰ πράξῃ τοῦτο βραδύτερον ἐν τῷ «Αἰγύπτιῳ λόγῳ». Ὡς ἐν παρόδῳ δὲ μόνον ἀναφέρει τὸν περιβόπτον νάὸν τοῦ «Ἀμμωνος Διός», ἔνθα μανθάνει παρὰ τῶν ιερέων τὴν ἴστορίαν τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Κατὰ τὴν γνῶμην δὲ τῶν ιερέων τούτων ἐν τοῖς παναρχαῖοις χρόνοις ὑπῆρχον οἱ ἀνώτατοι μόνον θεοί, μετ' αὐτοὺς ἔρχονται κατὰ σειρὰν αἱ οὐράνιαι δυνάμεις δευτερευούσης τάξεως καὶ τελευταῖον οἱ ἥμιθεοι⁸. Οὐ μακράν τῶν Θηβῶν ἐκείτο ἢ πόλις Χέμις⁹ ἐπὶ τῆς ἀνάτολικῆς ὅχθου τοῦ Νείλου, ἥτις προσειλκυσε τὴν προσδοχὴν τοῦ ἴστορικοῦ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπάρχον ιερὸν τοῦ Περθέως, ἔνθα ἐτελοῦντο, ως οιτῶς ἀναφέρει, ἀγδνες κατὰ τὰ ἐλληνικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα¹⁰. Τὸ τελευταῖον πρός μεσημβρίαν σημεῖον μέχρι τοῦ ὄποιου προύχθησεν ἐπὶ τοῦ Νείλου ὁ Ἡρόδοτος ἢ τὸ ἢ πόλις Ἐλεφαντίνη, πέραν τῆς ὄποιας οἰκούσης οἱ Αιθιοπεῖς¹¹. Ἐπισκεψθεὶς δὲ καὶ ταῦτη δὲν ἐπέστρεψεν αὐθίς εἰς Ναύκρατιν, ἀλλ' ἐτράπτη ἀπὸ τῆς Μέμφιδος πρός τάνατολικὴν τῆς Κάτω Αιγύπτου ἀφικόμενος εἰς Ἡλιόπολιν¹², ἔνθα ἐκ προφορικῶν ἀφηγήσεων πληροφορεῖται τὰ περὶ τοῦ ὡραίου μύθου τοῦ πτνοῦ Φοίνικος καὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, διέπλευσε τὴν διώρυχα τοῦ βασιλέως Νεκώ¹³ πιθανῶς μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτῆς εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον¹⁴ καὶ εὐφράνθη ἐπὶ τῇ γραφικῇ ὄντως θέσει καὶ τῇ θέᾳ τοῦ μεγαλοπρεπούς ιεροῦ τῆς πόλεως Βουβάστιος¹⁵. Ἐπίσης καὶ περὶ τῆς λατοειας τοῦ Πανός ἐν Μέγδοπτι πόλει, κειμένην ἐν μέσῳ

1) II, 97.

2) Μήνυ-νος καὶ Μηνᾶς παρὰ Διοδ. I, 45 — πρόβλ. Ἡροδ. II, 4. «βασιλεύσας δὲ πρῶτον Αἰγύπτου ἀνθρώπων ἔλεγον Μῆνα». οὗτος δέ τοι πάντας μὲν ἀνήγεται εἰς τὸ έτος 5702 π. Χ. κατ' ἄλλους δέ ἐξαριθμεῖται τῷ 3892 π. Χ. — πρόβλ. καὶ Ηροδ. II, 99.

3) II, 425: «τὰ δὲ ἐρυηνεύς μοι ἐπίλεγόμενος τὰ

4) II, 127 : «ταῦτα γὰρ ὅν καὶ ἡμεῖς ἐμετρήσαμεν.

5) 11, 99.

6) II 450.

7) II, 3, 4

8) II, 43, I

9) Διακριτέα από της δημωνύμου γησού εν τη
150). Οι γενικοί ονόματα στην Πανέπιστημιο

150). Οι Ἑλλήνες εκάλουν αυτὴν Πανὸς πο-
140) II. 91

11) Η., 51.
 11) Η., 29. «οιχέουσι δὲ τὰ ἀπὸ Ἐλεφαντίνης ἄνω Αἰθίοπες ἥδη»
 12) Πρβλ. Η., 7, ἐνθα προσδιορίζει τὴν ἀπόστασιν τῆς πόλεως ταύ

13) Βασιλεύσαντος ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ Abicht Herod. IV, 39 τῷ
—600, κατὰ δὲ Κορίτιον : Griech. Geschichte I, σ. 414 μετὰ τὸ
Και κατὰ Grote : Geschichte Griechenlands II, σ. 250. περὶ τὸ

14) II 158 $\pi^{6\lambda}$ 11 75 159

14) II, 158.

τοῦ Δέλτα παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅμιλει ὡς αὐτόπτης μάρτυς¹. Ἐν δὲ Πηλούσιῷ πόλει καὶ λιμένι, κειμένῳ πρὸς ἀνατολὰς ἐπὶ τῶν ὁρίων Αἰγύπτου καὶ δυσμικῶς τῆς Σερβωνίδος λίμνης, τῆς ἀποτελουόσης τὸ φυσικὸν ὄριον μέταξὺ Αἰγύπτου καὶ Συρίας, ἐπεσκέψθη τὰ λειψανα τῶν πάλαι ποτὲ ἀποίκων Καρδῶν καὶ Ἰώνων², καὶ ἔτι ἀνατολικῶτερον τὴν κατὰ μῆκος τῆς Σερβωνίδος λίμνην³, καὶ τοῦ ὄρους Κασίου⁴ ἐκτενομένην ἐπὶ στενῆς λωρίδος γῆς παραλίαν ὃδὸν μέχρι τῆς ἐν Συρίᾳ πόλεως Γάζης μετὰ τοδαύτης ἀκριβεῖας περιγράψει⁵ καὶ τοδαύτας εἰδικὰς περὶ Ἀράβων πληροφορίας παρέχει⁶, ὅστε δὲν δύναται τις ἢ μετὰ βεβαιότητος, νὰ συμπεράνῃ ὅτι καὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἐπεσκέψθη καὶ δὴ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἔξοδον⁷.

Πλὴν δὲ τούτων ἐπεχείσθεν ὁ Ἡρόδοτος ἔτέρας δύο ὅλως ἀνέ-
ξαγτίτους καὶ σπουδαίας ἀποδημίας, τὴν μὲν εἰς τὴν ἐν Λιβύῃ
ἔλλην. ἀποικίαν Κυρήνην καὶ τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, τὴν δὲ εἰς
Πόντον καὶ τὰς παρακειμένας χώρας. Καὶ τὴν μὲν Κυρήνην ἐπε-
σκέψθη ὁ Ἡρόδοτος πιθανῶς ἐκ Σάμου, ὅπου, ὡς γνωστόν, μετέ-
στη θείγυριν τὴν ὠμότητα τοῦ τυράννου τῆς πατρίδος του Λυ-
γδαύιδος⁹ ἢ δὲ νῦνδος Σάμος, καθ' οὓς χρόνους παρέμεινεν ἐν
αὐτῇ ὁ ιστορικός, διετέλει οὕτα συνδεδεμένη διὰ φιλικῶν καὶ
ἐμπορικῶν πάντως σχέσεων μετὰ τῆς λιβυκῆς ἑκείνης πόλεως⁸.
Ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως Κυρήνης καὶ τῶν πλησιεστάτων αὐτῇ
μερῶν⁹, καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως Ἀζίριδος¹⁰ καὶ ἀλλών τινῶν ἐπὶ
τῆς Λιβυκῆς παραλίας τόπων¹¹, οὓς φαίνεται αὐτοπροσώπως ἐπι-
σκέψθεις ὁ Ἡρόδοτος, ἐὰν δσα καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτη
οικούντων λαῶν ἀναφέρει ἐν τῷ Δ' βιβλιῳ αὐτοῦ, εἴναι πορί-
σματα ἐπὶ τόπου καὶ ἐξ ιδίας πείρας ηνθέντα, δυσκόλως δύνα-
ται νά προσδιορισθῆν, ὡς ἐπίσης δυσχερές ἀποδαίνει καὶ τὸ ν' ἀ-
ποφανθῆ τις κατὰ πόδουν καὶ τὰ περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Περσῶν κα-
ταληφεως τῆς πόλεως Βάρκης, τῆς ἀλλης ταύτης, οὕτως εἰπεῖν,
ἀδελφῆς τῆς Κυρήνης ιστορούμενας βασίζονται ἐπὶ πληροφοριῶν
ἐπιτοπίως ὑπὸ τοῦ ιστορικοῦ ἀντληθεισῶν. Ἐν τούτοις καίτοι
τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει, αἱ γνώσεις ὅμως, ἃς ἔξωτεροικενεὶ περὶ
τῶν μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τῆς μεγάλης Σύρτεως οικούντων λαῶν,
ἀποδείκνυνται πολλῶ τῷ μέτρῳ εἰδικώτεραι καὶ ἀκριβέστεραι
περὶ τούτων ἢ περὶ ἀλλών δυτικώτερον ἥπλωμένων λαῶν. Ἡ
Ζωρὸς ἐμπορικὴ ἐπικοινωνία, ἥν οἱ Κυρηναῖοι μετὰ τῶν λαῶν
ἑκείνων είχον, ἀπῆλλασσε τὸν Ἡρόδοτον παντὸς κινδύνου, δη
ἡδύνατο νάπαντιση διασχίζων τὸ ἐδαφεικὸν τῆς χώρας ἑκεί-
νης καὶ καθίστα αὐτῷ ἐν Κυρύνῃ διαμένοντι δυνατὴν τὴν ληψῖν
πάσης εἰδήσεως εἰς τοὺς λαούς ἑκείνους ἀναγομένης.

Τὰ δὲ παρόλα τοῦ Εὐξένου Πόντου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἱεροδότου εἰχον· οὐδὲ ἀπὸ πολλοῦ ἐξέλθει ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ σκότους, ὅπερ περιεκάλυπτεν αὐτὰ καὶ οὕτως ιδχυρώς ἐπεπρόσθει εἰς τοὺς ὄφθαλμούς τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐλλάδος κατοίκων, ὅπερ ἔνταῦθα οὗτοι ἑταῖροι τὸ πάλαι ἐν τοῖς μυθεύμασιν αὐτῶν τὸν κινδυγωδέστερον πλοῦν ὥν ποτε οἱ Ἀργοναύται ἐπενεγί-

U. H. 46.

2) II, 154.

3) Ἡς τὸ μῆκος κατὰ Διόδωρον ἦτο 200 σταδίων καὶ τὸ πλάτος 50 σταδ.

4) Περὶ τὰ 5 μίλια τοῦ Πηλουσίου· νῦν καλεῖται «el-Kas».

5) III, 5.

6) III, 8, πρ6, 107 καὶ II, 75

⁷⁾ Περ. ΗΙ. 108 καὶ Η. 75. — Περὶ Ἡρόδοτου ὡς περὶ ἀξιοπίστου καὶ ἀρχαιοτίτου μάρτυρος περὶ τῶν Δίγυπτικῶν πραγμάτων, 16.

8) IV 452

8) IV, 15.
9) II, 18.

IV, 199. «εἰς τορβαῖναν τὸν Κυρηναῖον αὐτοῦ». Προκ.

10) Στέφ. Βυζαντίος ἐπιφέσει περὶ τῆς πόλεως ταύτης τάδε : "Αὐτοὶ τινὲς δὲ Ἀξιοί μετὰ τοῦ ρ λέγουσι τὸν γῶρον". Παρ' ἄλλοις δὲ "Αριός Ἀξαρίς" Αζυλίς, "Αξυλίς".—Ἐκτίσθη δὲ ἡ προκειμένη πόλις περὶ τῆς λιβυχῆς, παραλίας κατ' ἀντικρὺ τῆς νήσου Πλατείας, ὡς διδοτες IV, 157 πληροφορεῖ.

11) IV, 197. Τὰ βόρεια τῶν παραλίων τούτων οἰκοῦσι, καθ' Ἡρόδοτον, αὐτόχθονες Αἰγαῖοι, καὶ Αἴθιοπες, τὰ δὲ νότια Φοίνικες καὶ Εἰληνες ἐπέγλυθες.

12) IV, 166 200.

γρουσαν, ὡς τοῦτο ὑπευθαίνει καὶ τὸ ἐπίθετον ἄξενος, τὸ εἰς τὸν πόντον τοῦτον ἵππο τῶν ἀρχαίων ἀποδοθέν. Ἐλληνικαὶ καὶ ιδίᾳ ἐκ Μιλύτου ἀποικίαι εἶχον διασπαρῆ περὶ τὸν αιγαλὸν τοῦ θαυμασιώτατου τούτου ἀπάντων τῶν ἀλλων πελάγους. Ἀπὸ δὲ τῶν γονίμων πεδιάδων, τῶν κειμένων μιταξὶ τῶν δύο ποταμῶν Δρειπέρου² καὶ Δώρι³ ἐκαρποῦτο παλαιόθεν ἡ Ἑλλὰς μέγα μέρος τῶν αὐτῆν ἀναγκαιούντων διτηρῶν. Ἔνεκα δὲ τοῦ ζωηροῦ, τούτου ἐμπορίου μεγίστη ἐπεκράτει ἐν Εὐξείνῳ Πόντῳ κατὰ θάλασσαν κίνησις, ἥν ὁφελιτήν ὁ ήμετερος ιστορικός.

(*Axolotl*).

ἐκ τούτων Παρσῆ. Ἡ παρασκευὴ τροφῆς διὰ πατέδας καὶ ἀσθενεῖς σύμπεριτελαμβάνετο ἐν ταῖς ἔξετάσεσι, τὰ κυριώτερά ὅμως φαγητά, περὶ δὲ αἱ ἔξετάσεις περιεστράρχησαν, οἵσαν τὰ ἐν καθημερινῇ χρήσει παρά ταῖς μέσαις τάξεσι. Κυρίατε, περὶ τὰς 600 ἐν ὅλῳ, συνηθροίσθησαν εἰς ἐπιτήρησιν τῶν διεξαγομένων ἐργασιῶν. Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν βρα-
χεῖών αἱ συναγώνιζόμεναι πόρεκάθησαν ἐν τραπέζῃ ἐν τῇ αἰθουσῇ καὶ πληρέστατα ἐδιόκιμασάν τὴν γευσιν τῶν ἀπέρ παρεκενάταν φαγητῶν. Πάσαι αὐταὶ αἱ μαθήτριαι Παρσῆ ἐφοίτων εἰς τὰς τρεῖς σχολὰς τῆς τῶν Παρσῆ ἑταρείας τῶν Παρθεναγωγείων καὶ ἀνήκον εἰς τὰς τῆς με-
σαίας τάξεως οἰκογενείας. Πρακτικὴ διδαχεκλία.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τελειωτοίδις τοῦ ἀρεοπάτα.—Ἐγίατως ἔγγειλεν δὲ οὐρανὸς Χρήσιμος ὅτι ἀερόστατον, προεργάσειν εἰς Γερουσίαν, παρετηρήθη ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Κόβην καὶ ὅτι ἡ πέτρηρεψεν εἰς τὰ μεθύρια, ἀρχῆς ἔδοξιμασε πυροβολιτικός τίνας. Καθὼς δὲ εἶτα ἐκ Δοκαρίου ἐγράφη τῇ 26/9 μαρτίου οἱ καθοίκοι τῶν προστητέων λίαν ἐξεπλάγησαν παρατηρήσαντες περὶ τὴν ὅηγη ἐπεριήνην ὥραν ἀερόστατον μεγάλων διαστάσεων χωροῦν πρὸς τὰ BA τῆς οἰδηρῆς. γραμμῆς Ἰεράκοροῦ-Δομιπρόστατος καὶ προελαύνον κατὰ συνέπειαν ἐπὶ μίαν ὥλην ὥραν ἐν αὐτῷ οὐν τοῦ ἀνέμου, θύτις ἐπνεεῖν ἐκ τοῦ Βορρᾶ. Ἐπὶ μίαν ὥραν εἶτα τὸ ἀερόστατον ἐγένετο ἄφωνον ὅτε δὲ κατωρθώθη ἐκ νέου νὰ παρατηρηθῇ, ἐφωτίστο καὶ ἐγώρει πρὸς ΝΔ. Τὸ ἀερόστατον τούτο, φέρον προδῆλως πάνια τὰ τελειώτερα ἀεροποεικὰ μηχανήματα τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων, προτύρευτο ἐκ τῆς πρωτείας. Σιλετίας, διογκιστὸν τούτον

Καὶ ὑποθεύκια τηλεβόλα. — Ηναυτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Οὐασιγκτῶν τῶν Ημερῶν Νολίτειῶν βουλῆς τῶν ἀντεπούσων μελετᾶ τὰ σχέδια νέου καταστροφέως τῶν θωρηκτῶν. Τὸ διάφορο τοῦτο θάξη μῆκος 260 ποδῶν καὶ πλάτος 40 καταβύθισις δὲ 16 ποδῶν, γωρητικότητα 2400 τόνυνταν καίταχνηται 20 κόμβων καθ' ἔκστην ώραν. Τὸ σπουδαιότερόν αὐτοῦ γραφτήριστικὸν ἔσται ὃ περιμέγεθε εἰς ὃ ποσόρυγετον τηλεβόλον τηλεβόλον, διπερ οὐκ εἰρέστηται ἐν τῇ πρώρᾳ κατωτῷ τῶν διάδικτων. Γράμψιλεκὸν μῆτράνησιν προσέγγιστης πρώρας οὕτω πικροῦμις κατηρτισμένον φέτος διάπεπτελλήγεται πορείαν τοῦ σκαρφεύου ἐν ποστάσεις 8 ποδῶν ἀπό τοῦ ἐγκρηκοῦ σκαρφεύου, ἀνευ ιδίας αἴτοι βλαβης. Έξ τῆς πικρίας τηίτης ἀποτάστεις τὸ διόραλικὸν μηγγιζητακαντούματος θεοδιένεργηγε τὴν ἐκπιροστικότηταν τοῦ διόραληρυγοῦ τηλεβόλου δικριθῶς ἐπὶ τῆς τρόπιδος καὶ τηᾶς κάτιστους ἐν γένετι τοῦ ἐγκρηκοῦ πλοίου, βίσσον τούτος αὐτούδιβούσιον. φέροντας ἐργητικὴν ὅλην 450 λιτρῶν πυρίτιδος. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ σκαρφοῦ ἐμελετήθησαν καὶ κατετρώθησαν λεπτομερῶς, καθαύτης δέγεται, εἰς δέ τις πολλοὺς ιδίους εἰδεικανταν. Τούτοις οὖν τοῖς κατευθεῖται εργασίαι τοις διάδικτοις τοῖς

Αἱ Παρθένοι κόραι ἐν τῇ γαγειρικῇ. — Εν ἔξετάσεσι χεριών
Παρθή ἐν τῇ σίκιακῇ γαγειρικῇ, γενουμέναις ἐν Βούμβαῃ αἱ πρὸς ἐπευ-
χλάν βραβείων συναγωνιτιθέται ἡ ταῦ οὐκέτε τὰς 100. Εἰς ἑκάστην δε-
καδάν αὐτῶν ἐπάγθη ἐπέκτητις. Γὰρ βραβεῖται σινενεμήθηταν οὐκέτε ἐπιτροπῆς
ἴσης αὐτῇ, περὶ τὴν μάστιγαν γενουμένην, ταῦτα διεπιστέλλεται.

— 1) IV, 85: ἡζόμενος δὲ ἐπὶ τῷ περῷ (δι-Δαρεῖος) ἔθηκετο τὸν Πόντον (τὸν Εὔξεινον), ἐνύταξέν οἱ θεοί τοις πελαγίων γάρ ἐπάντων πέρικες θυμασιώτεροι.

2) Βορυσθένους παρ^β Ἡρόδοτ^{ων} IV, 5, 17, 18, 24, 45, 47, 53—
56, 81, 101.
3) Τανάϊδος παρ^β Ἡρόδότ^{ων} IV, 20-45, 47, 53, 100, 145, 420.

122, 124. *Любовь к Иисусу* есть не что иное, как любовь к Богу.

4) ΥΠ. 147: «έών γάρ ἐν Ἀθηνώ ὁ Ξέρξης εἰδε πλοια ἐκ τοῦ
» Πόντου σιταγωγή διεκπαλώντα τὸν Ἑλλήσποντον». Ἐκτενέστερα ἔσει-
περι τῶν ἐν Κριμαίας σιταγωγμένων σιτηρῶν ἐν Ἀθηναῖς Δημοσθένους
πρὸς Λεπτίνην 30 καὶ εἴπει. Πρόβλ. Grote: Gesch. Griechenlands,
II. σ. 335. «Ἐκτὸς δὲ τῶν σιτηρῶν καὶ ἄλλα προσόντα τῶν περὶ τὸν
Πόντον γυριζόντων ἔσται περιέχτητα, οἷον δέρματα, πίσσα, κηρός, μέλι καὶ
λίγον». Ἰδ. E. Curtius: Gr. Gesch. I. σ. 405.

“Η ἐν Σικάγῳ ἔκθεσις. — Ο γνωστός ἀριστοτέλης Βαρβείτιστης Ρεμενύης ἔγραψεν ἀπὸ τῆς ἔρμοδίας ἐπιτροπῆς χῶρον οὐχὶ ὀλγάτερον τῶν 400 τετρ. ποδῶν ἐν τῇ ἐν Σικάγῳ ἔκθεσι, ἐν δὲ νὰ ἔκθεση τὴν σπανίαν αὐτοῦ συλλογὴν ἔθνολογικῶν ἀντικειμένων. Ἡ συλλογὴ αὕτη, ἡτις περιλαμβάνει ὑπὲρ τὰ 1500 προσεκτικῶν συλλεγέντωντα εἰδή, κατηρτίσθη κατὰ τὴν τελευταῖαν 40ετίαν καὶ εἶναι ἀναμφιστέως ἡ τελεστέρα τοῦ εἰδους αἵτης. Ἰδίκε εἶναι πλουσία εἰς ἀρχαῖα βασιλικὰ ἐμβλήματα ἐν χρήσει παρὰ τοὺς Ζουλούς, περιλαμβάνοντα σκῆπτρα βασιλικὰ περιθραγιώνια, ἥτινα ἔχρητιμοισιοῦντο ἀντὶ στεμμάτων καὶ ἄλλα ἐμβλήματα ἐκ σρυγηλάτου ἀργύρου, ἐξ ἐπεξειργασμένου καὶ ἀστελλωμένου ἐλεφαντόδοντος καὶ ἐκ κεράτων ρινόκερω. Ἐνδιαρέροντά είσιν ιδίκε τὰ βασιλικὰ περιθραγιώνια, ἥτινα ἀποτελοῦνται ἐκ κρίκων ἐξ ἕγκαρσίων τομῶν ὑπερμεγέθων ἐλεφαντόδοντων καὶ ἥτινα οὐδέποτε, μέχρι τοῦ θνάτου αὔτοῦ, ἀφρερέθησαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ βασιλέως, ἀφότου ἀπαξεῖχον τεθῆ ἐν αὐτῷ. Πρὸς τούτις ὑπέρχρουσι διάφορα λακμπρά εἰδη τῶν σπανιωτάτων καὶ ὡραιοτάτων βασιλικῶν μεταξίνιων μανδύων τῶν πρὸ 300 ἑτῶν καὶ ἐπέκεινα μοναρχῶν τῆς Μαδαγασκάρου. Οἱ μανδύαι οὖτοι εἶναι περιέργως ἐπεξειργασμένοι διὰ κεντημάτων ἐκ μεταλλίνου σύρματος καὶ ἀτμήτων πολυτείμων λίθων ὡς καὶ ποικιλιαστῶν διὰ πολυτίμων καὶ ὡραίων πτερῶν. Ἐκαστον εἰδὼς τῆς συλλογῆς εἶναι αὐτοτελές καὶ μοναδικὸν ἐν τῷ εἴδει αἵτοι.

Τυχαία ἀγακάλυψης. — Τυχαίως, ως λέγεται, ἀνεκαλύψθη πρὸ μηνῶν ἐν Παρισίοις ἡ μέθοδος τοῦ ἀλλάξσειν τὸ χρῶμα τῶν λευκῶν ἀνθέων. Νεαρὴ κόρη, ἐργαζομένη ἐν τῇ κατασκευῇ τεχνητῶν ἀνθέων διὰ τι κατάστηκα νεωτερισμὸν, εἶχε λάθει δέσμυν λευκῶν γαρυφάλων ἀκριβῶς ὅτε εἰργάζεται; ἵνα δὲ προφυλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τοῦ νάκαρανθωσιν ἔθηκεν αὐτὰ ἐντὸς ποτηρίου μόδιτος, ὅπερ περιλάμβανεν ἐν ἑαυτῷ ἐν διαλύσει πρασίνην πινά χρωστικὴν οὐλην, ἣς γρῆσιν ἐποιεῖται ἐν τῷ ἔργῳ αἵτις. Μετά τινας ὥρας ἀνεκάλυψεν ὅτι τὰ λευκὰ τῶν ἀνθέων πέταλα, ἔλαβον ἐλαφρὰν γροιάν πρασίνου. Ἐλπίζουσα ἀνάπτυξιν τοῦ γρωματισμοῦ τούτου ἀργήκειν αὐτὰ ἐν τῷ ποτηρίῳ ὀλόχληρον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπιούσαν εὑρέθη ἀπαντά κεγρωματισμένα διὰ τοῦ λαμπροῦ πρασίνου γρώματος τοῦ ἀρσενικοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ἕδη τὸν ἐν τοῖς ἄνθεσι νεωτερισμὸν τῆς ήμέρας.

Διάσπυρος περιηγητής.—Ο κ. Φράγκ Βίνσεντ, διαμεγένων τακτού
ἐν τῷ ἐν Πέραν Μεγάλῳ Εσενδόρχεϊφ τοῦ Λογδίνου, εἶναι υἱὸς πλουσίου
ἐμπόρου τῆς Νέας Υόρκης καὶ ἀφιεροῦ τὸν χρόνον αὗτοῦ καὶ τὴν πρα-
σογῆν εἰς περιηγήσεις ἐν ξέναις γωρίαις. "Ηδη προτίθεται ν' απομ-
είξῃ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἐπὶ τρία ἔτη, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο
σκέπτεται νὰ ἐπιτεφθῇ τὰς πρωτευούσας, χυριωτέρας πόλεις καὶ
σπουδαιοτέρους λιμένας τῶν τῆς Ἀρρικῆς «παραλίων». Πρὸς τούτος
μέλλει νὰ προβῇ καὶ εἰς τοιάντας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐκδρομάς, σεις θὰ
ὑπεργοντο πολύτιμα ἀποτελέσματα.

“Η περιοδεία τοῦ x. Βίνσεντ θὰ ἐπεκταθῇ ἐπὶ ἑκατόσεως 40,000 μιλίων. ‘Ο x. Στάνλεη εἰπεν δὲ τι καθ’ ὅλην τὴν ὥπ’ αὐτοῦ διερέμησεν τῆς Ἀζρικῆς διέδραμε περὶ τὰς 20,000 μιλίων. ‘Ο x. Βίνσεντ διέδραμε κατὰ τὰ τελευταῖα δώδεκα ἔτη 275,000 μιλίων, ἀπόστασιν ἰσοδιμητηρίαν πέρας τὸ 11 πλάγιον τοῦ περίπλου τῆς γῆς.

Ο έν Πετρουπόλει αμερικανὸς πρεσβευτὴς ἐπέτυχεν ὑπὲρ τοῦ
οὐ μόνον ἴδαιτέρων ἀδειῶν ἀλλὰ καὶ φιλόφρονα ἐνθάρρυνσιν ἔκ μέρους
τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως ἵνα ἐπισκεψθῇ τὴν Κεντρώαν Ἀσίαν.
δεῖσα καὶ ἐνθάρρυνσις ἐπραγματεύοις θασαῖς δι' ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς
γενικοὺς διοικητὰς τοῦ Καυκάσου, τῆς ὑπερκακαπείας γύρως, τοῦ Ταύρου